

λιά. Συνήθως, ο Τόνης έλειπε στη Νομαρχία. Όταν γούρζε, άργα, τούς έπαινε κι έβγαναν περίπατο μαζί. Το αιώνο κείνονος.

Τό μεσημέρι έκείνο, ο Τόνης είδε στον ύπνο του πως έφαγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του και τη φιλούσε στο στόμα. Είπαρος με γέλια. Γιατί ως τότε, άμα έβλεπε τέτοιο όνειρο με καμιά φιλενάδα του —πριν παντρευτή, άγνωστα— ήταν σημάδι πως δεν θα την ξαναφιλούσε πιά στον ύπνο: θα την έπαινε κι άλλον και θα την παρατούσε. «Πίστευε στα όνειρα! συλλογίστηκε γελώντας. Άν είνε δυνατό να μην ξαναφιλήσω πιά και τη γυναίκα μου!...»

Κι όμως!

Όταν, στο πείραμα του σημάδιού, δοκίμασε άμέσως ν' άγκαλιάσει τη Στέλλα και να τη φιλήσει, έκείνη, άνόρηχτη, νευριασμένη —κι έρωτευμένη με τον άλλον— του άντιστάθηκε: «Άσε με! δεν έχω τώρα κέφι!» Τήν άφησε χωρίς να έπαυση —δεν έπέμενε ποτέ με τη Στέλλα— κι έφυγε σε λίγο για τή δουλειά του. Έκείνο τ' άπόγευμα έφυγε να τελειώσει στη Νομαρχία νοσήτρια. Καί, γυρίζοντας στο σπίτι σε ώρα που έκείνη δεν τόν περιμεναν, πήγε ίσα στο περιβόλι και... τούς τσάκωσε στα πράσσα.

Κάτω άπ' την περγουλιά, ο Γεώργιος έφαγγε τα χέρια της Στέλλας και τη φιλούσε στο στόμα. Βιωματόταν σ' έρωτική έκσταση κι ο ίδιος. Ένα βιβλίο κι ένα τετράδιο ήταν παρατημένα στο τραπέζι, και χίμο, στο πόδια του Γεώργιου, ξεχαμασμένη ή κιάφρα...

Χ' Ο κακομοίρης δεν πίστευε στα μάτια του. Ή Στέλλα, ή Στέλλα που τή λάτραινε, που τής φιλούσε τα χέρια γουαστός;... Κι ο Γεώργιος, ο Γεώργιος, καλέ, ο πιο σπενός, ο πιο άγαπημένος του φίλος;

Άλλ' άναγκάστηκε ν' άναγνωρίσει και τ' όνειρο και τήν πραγματικότητα. Όπως είχε συμβεί ως τότε κι άλλες τες φορές, έτσι και με τη γυναίκα του: τήν έπαισε κι άλλον και τήν παράτησε. Ή, να ποιμε τήν άλήθεια, άλλον ή Στέλλα παράτησε τόν άντρα της. Γιατί, περήφανη κι άπό τής ήταν —κι έρωτευμένη— έφυγε άπ' το σπίτι του και πήγε στις μητέρας τής τήν ίδια ώρα.

Άπό κει τούραφε —ναί, τούραφε— πως τήν... πρόσβαλε, γιατί είχε σκαπό σήμερ' άφριο να τού τ'ό πη: Δεν τόν άγαπούσε πιά, δεν ήταν ο άντρας που μαρούσε ατήν ν' άγαπήσει. Άγάπησε τ'ό Γεώργιο και τώρα θα παίνοε τ'ό Γεώργιο. Δεν ήθελε παρ... τ'ό διαζύγιό της.

Κι ο Τόνης, ο κακομοίρος, τής τδωσε άλοκρότητα. Όπως τής έκανε πάντα ό,τι ήθελε, τής έκανε τώρα κι αυτό. Ούτε τού ζώτιες και τόσο πολύ. Γιατί, είχε κι αυτός τήν περηφάνια του: Έλάτραινε μιάν γυναίκα όσο τού ήταν πιστή κι έπαινε και νά τή συμπάθη άκόμα, μόλις τήν έπαινε άπιστη. Όπως με άλλες, έτσι τώρα και με τή Στέλλα. «Άν δέ με θέλεις εσύ μιά, ελτε, εγώ δε σε θέλω δέκα!» Κι' ούτε ν' άκούρη κανένα θέλησε —γιατί οι δυοί του τόν συμβούλευσαν να τή συχωρήσει και να τή ξαναλάβη— ούτε να τή βασανίσει, ούτε να τή εκδικηθή με κανένα τρόπο.

Τό ίδιο και τ'ό Γεώργιο. Μόνο που δεν τού ξαναμίλησε. Γιατί... τ'ό τούραγε ο φίλος του; Τό λάθος όλο ήταν δικό του. Δεν έπαισε να έπαυρήνη έκείνα τα μαθήματα και να τούς άφινη τ'όσην ώρα μοναχούς στο περιβόλι! Κι' όταν έβλεπε τή γυναίκα του, τόν τελευταίο καιρό, να νευριάζη και να τού κάνη τήν άνόρηχτη όλοένα, δεν έπαισε κ'άτι να ύπομωστή; Άλλ' αυτός τίποτα! Ή έμπιστοσύνη του...

Ύστερ' από λίγους μήνες, ή Στέλλα στεφανώθηκε τόν Γεώργιο. Κλεισμένη ως τότε στο σπίτι τής μητέρας τής, τώρα πάλι έβγαναν με τόν άντρα της και φωνάταν παντού. Κι' επειδή δεν τού άρεσε καθόλου να συναντά κείνα κέντρα τ'ό καινούριο ευτυχημένο ζευγάρι, ο Τόνης ένεργησε να μεταπηδήσει ότ' άλλη Νομαρχία.

Έκει έγέννησε τή δεύτερη Λόση τήν έλεγαν. Κι' ήταν τ'ό αντίθετο τής Στέλλας: άσηρη, κόκκινη, ξανθή, γαλανή και λιγάτα ψυχρή. Τήν άγάπησε κι' ατήν παράφορα, κατά τή συνήθειά του, κι' όταν ή Λόση έδήλωσε πως να μ'έν δεν ήταν έρωτευμένη μαζί του, μαρούσε όμως να τόν έρωτευθή, ο Τόνης τή στεφανώθηκε άψε—όθις. Αδή τή φορά μάλιστα πήρε και προικουλά.

Στ'ήν ίδια πόλη, πριν παντρευτή άκόμα με τή

Λόση, γνωρίστηκε κι' ένα γέρο καθηγητή, συμπαιρωτή του, που διατρώουσε Παρθεναγωγείο. Ο καθηγητής είχε κι' ένα γιού τής ηλικίας του, τόν Άλέκο, που ο Τόνης τόν έκανε φίλο στενό. Κι' άφου παντρεύτηκε, δεν έδιστασε καθόλου να τόν γνωρίσει σταί γυναίκα του και να τόν μιήσει στο σπίτι του, γιατί... ή έμπιστοσύνη του πάντα έμπιστοσύνη. Έξαρχης, ή Λόση έδειξε μεγάλη κλίση προς τ'ό φίλο τού άνδρός τής κι' έτσι τ'ό αιώνο κείνονος σχηματίστηκε και' έτσι...

Ή άλήθεια όμως είνε πως ο Τόνης σά να είχε βάλει λίγη γνώση. Έλάτραινε τή Λόση, όμως και τή Στέλλα, τής φιλούσε κι' ο Άλέκος γουαστός, τής έκανε όλα τα χατήρια. Με τ'ό φίλο του όμως ποτέ δεν τήν άφαινε μονάχη, κι' άν τυχόν τού ζήτουσε κι' ή Λόση να τής μιλήη κανένα όργανο ή να τού μιλήη καμιά γλώσσα, όρισμένος θ' άρνούνταν. Άλλωστε τέτοιος κίνδυνος δεν θα παρουσιαζόταν, γιατί ή Λόση δεν ήξερε παρά λίγα γαλλικά, που άλλα τόσα ήξερε κι' ο Άλέκος: κι' όσο για όργανα, δεν ύπαιχε στο σπίτι παρά ένα παλιό πιάνο, που με τήν ίδια άτζαμιστήν τ'ό βασάνιζαν κι' οι δυοί.

Έτσι πέρασαν έν είσηρη δυο—τρία χρόνια. Ο Τόνης, άνόπατος όλοοδιόλου, ήσογος κι' ευτυχημένος, είχε ξεράσει άκόμα και τ'ό δεινρό του. Όταν, άξαφνα, μιάν νύχτα, τ'ό ξαναβλέπαι! Ναί, είδε στον ύπνο του πως έφαγγε στην άγκαλιά του τη γυναίκα του και τη φιλούσε στο στόμα!

Δεν έγέλασε ατή τή φορά. Ούτε δοκίμασε να φιλήη τή γυναίκα του και στον ύπνο, για να βγάλη τ' όνειρο ψευτικό. Ά, μιιά! Ήταν βέβαιος πως τή γυναίκα του δεν θα τήν ξαναφιλούσε πιά ποτέ. Θά τήν έπαινε κι' ατήν με κάποιον και θα τή χωρήσει. Άλλά με ποιόν;...

Ή, και με ποιόν άλλο παρά με τόν Άλέκο; Μήπως ήξερε, μήπως έβλεπε ή Λόση κι' άλλον;

Συλλογίστηκε πως έκείνες τ'όσα—ισα τις ήμέρες, ή γυναίκα του κι' ο φίλος του μαρούε να βλεπόνταν πού συχνά κι' ίσως νά μ'εναν κι' οι δυοί τους. Γιατί στο Παρθεναγωγείο τού πατέρα του έτοιμαζαν κάποια γιορτή, κάποια παράσταση, κι' είχαν προσκαλέσει και τή Λόση να λάβη μέρος. Πήγαινε λοιπόν εκεί κάθε άπόγευμα για τις δοκιμές. Πήγαινε κι' ο Τόνης βράδυ—βράδυ και τήν έπαυσε. Και μολονότι ποτέ δεν είχε βρει εκεί τόν Άλέκο, τώρα ήταν σχεδόν βέβαιος πως στις δοκιμές παρουσιάζονταν κι' αυτός, μόνο εφρόνταζε να φεύγη γουίτερα, γιατί όχι και να κρύβεται;...

«Έννοια σου, συλλογίστηκε, κι' αυτό θα τ'ό μάθωμε άποψη. Σεις λογαμιάσατε χωρίς τ'ό όνειρο που προσδοκούε!...»

Τό βράδυ, τσάκωσε άπ' τ'ό γραφείο του μιάν ώρα άρχητεια και πήγε ίσα στο Παρθεναγωγείο. Ή πρόβα δεν είχε τελειώσει. Ή Λόση καθόταν σε μιάν άσηρη, περιμένοντας τ'ό μέρος τής, και κοντά τής ο Άλέκος τής κρατούσε συντρομιά. Τού άφαισε μάλιστα πως τής κρατούσε και τ'ό χέρι... Δεν ελτε, δεν έδειξε τίποτα.

Βρήκε μιάν δικαιολογία για τόν πρόσρο ερχομό του, κάθησε ως τ'ό τέλος, κι' έπειτα πήρε τή γυναίκα του κι' έφυγε.

Ο Άλέκος, που ή στενοχωρία του ήταν όλοφάνηρη, είχε φύγει προηγήτερα, λέγοντας πως είχε κάποια δουλειά.

Στο σπίτι έγινε ή μεγάλη σκηνη. Κι' άπάνο στη σκηνη ατή, ή Λόση τού τα μολύβους όλα. Είχε, βλέπεις, κι' ατή τή κερσφραντίνα τής Στέλλας... Δεν τόν άγαπούσε πιά, δεν τόν είχε άγαπήσει ποτέ. Ο Άλέκος ήταν ο άντρας που τής ταίριαζε. Όπως ο Γεώργιος τής Στέλλας—άποράλλαχρα!

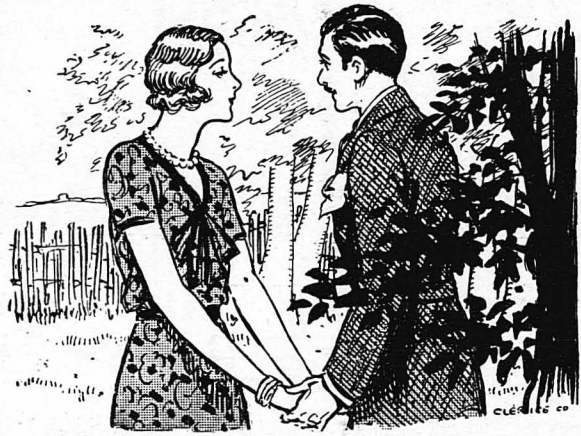
Τι καλά που δεν είχαν κ'άνα παιδιά! Και τι καλά που δεν είχαν φάει τήν προικουλά!

Ο χωρισμός έγινε άνώδυνη. Ή Λόση έμεινε στο σπίτι, γιατί τά έπαυλα ήταν δικά τής κι' ο Τόνης μάζεψε τα ρουχαλιά του και πήγε στο ξενοδοχείο.

Έτσι δεν ξαναφιλήσε και τή δεύτερη γυναίκα του, άπόφου είδε πως τή φιλούσε σ' όνειρό του. (Τό τέλος στο προσεχές)

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Όταν ένας Άγγλος άποτυγχάνει βρίζει, ο Ιταλός στενοχωριέται, ο Ισπανός είνε άπαρηγόρητος, ο Γερμανός καταφεύγει με άνακομφισ στο σπουδαστήριό του, ο Γάλλος ξεχνάει γρήγορα και ο Έλλη... συζητεί.

Κάτω άπ' την περγουλιά, ο Γεώργιος έφαγγε τα χέρια της Στέλλας...

